

[Per Hækkerup.]

muligheder for import af kapital, forbrug af valutareserven, og at regeringen efter sin tiltræden har fået forelagt nye overslag over den finansielle stilling i 1968-69; udgifterne skulle herefter blive 800 mill. kr. højere.

I den før nævnte TV-udsendelse sagde finansministeren, at stigningen skyldes pris- og lønstigninger, arbejdstidsforkortelse og landbrugsstøtte. Var dette ikke finansministeren bekendt forud for valget? Var det noget, finansministeren først blev klar over, da han kom op at sidde i finansministerstolen? I så fald er finansministeren formentlig det eneste menneske i landet, der ikke var klar over det forud for valget. Og jeg mindes ikke, at finansministeren under valgkampen lagde skjul på, at han havde et vist kendskab til disse forhold. Alt det vidste vi alle sammen, hr. finansminister, og vi sagde det før og under valgkampen. Vi sagde også, at det ville blive resultatet, hvis man forkastede den daværende regerings politik. I de udtalelser, der ligger i regeringserklæringen, har vi den klareste bekræftelse, vi kan ønske os, på, at det, vi sagde under valgkampen, er rigtigt. Nu står man med den store regning, man delvis kunne have undgået, hvis man havde fulgt vore forslag. Det vidste den daværende opposition også udmærket; det er ikke noget, man har fået at vide efter den nye regerings tiltræden.

Om den økonomiske politik siger regeringens erklæring, at det er nødvendigt hurtigt at gennemføre en finansiell stramning af en så betydelig størrelsesorden, at efterspørgslen kan holdes inden for rammer, der er forenelige med samfundsøkonomisk balance. Det er en stærk erklæring: holdes inden for det, der er foreneligt med samfundsøkonomisk balance. Man mærker ligesom økonomiministerens pædagogiske indsats over for de øvrige medlemmer af regeringen. Så skal vi se, hvordan politikerne kommer til at føre dette ud i livet.

Hvad mener man med samfundsøkonomisk balance? Når lønnen og formentlig også andre indkomster vokser 13 pct. og produktionen mængdemæssigt vel kun vil stige, skal vi sige 3-4 pct., så vil der blive et voldsomt inflationspres. Jeg ved ikke hvor stort, men jeg spørger økonomimini-

steren: det bliver vel af en størrelsesorden på 5-6 milliarder kr. Hvordan vil regeringen klare det?

Ja, for det første ved besparelser; besparelser på 600 mill. kr., siger statsministeren. Er det med eller uden de 800 mill. kr., som finansministeren pludselig har opdaget? Og må vi spørge: hvor er det, der skal spares? I talen nævnes der kun ét område, i Politikens forsideartikel i dag nævnes der en lang række områder, hvor besparelser vil gå ud over beskæftigelsen, ramme uddannelsen, ramme sociale foranstaltninger osv., alt det, som man har sagt man ikke vil ramme. Nu kan vi ikke hænge regeringen op på, hvad der står på Politikens forside, men jeg får forhåbentlig svar fra finansministeren på, om han står bag dette oplæg, eller det kun er administrationens.

Der nævnes i statsministerens redegørelse konkret kun ét område, hvor der skal spares, og det er forsvaret, 125-150 mill. kr. Lad mig sige ganske klart for socialdemokratiets vedkommende: vi er parat til også at spare på forsvaret. Vi går ud fra, at regeringen vil holde forsvarsforliget, og at regeringen vil vedgå et minimum af det solidariske ansvar over for vore NATO-partnere, som vi faktisk har påtaget os. Vi har på forhånd vanskeligt ved at se, hvorledes der kan spares 125-150 mill. kr., hvis disse forudsætninger skal opfyldes, men vi håber, at regeringen har fundet veje og midler.

Men lad mig også sige klart til regeringen: man må komme med sine spareplaner her til folketinget, så skal vi tage stilling til dem. Regeringen må forstå — jeg citerer næsten ordret, hvad der blev sagt under tidligere debatter af den daværende opposition — at vi kan ikke godkende underhåndsforhandlinger i større eller mindre fortrolighed. Lad os få papirerne på bordet her i salen eller i finansudvalget, så alt sker i fuld offentlighed, så skal vi nok tage stilling, og vi er positivt indstillet til at gennemføre alle de besparelser, der svarer til vore forudsætninger.

Man taler om, at den private opsparing skal stimuleres. Vil det sige genindførelse af kapitalbindingskontiene? Har de radikale vendt sig så meget, så det er metoden? Eller har regeringen fundet en anden metode, hvorved man kan præmiere den reelle opsparing uden at præmiere overførsel fra